

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Asan/6/2018
Identifikačné číslo spisu: 4014200365
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4014200365.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu, JUDr. Ivana Rumanu a z členiek senátu JUDr. Sone Langovej a JUDr. Moniky Válašikovej PhD. v právnej veci žalobcu: T a M trans spedition, s. r. o., Šarovce 545, IČO: 34 140 425, zastúpený: Advokátska kancelária Kašuba spol. s r.o., Horná 41, Banská Bystrica, IČO: 36 859 095, proti sťažovateľovi (pôvodne žalovaný): Slovenská inšpekcia životného prostredia - ústredie, Jeséniova 17D, Bratislava, IČO: 00 156 906, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1394000214/1919-1667/Pul zo dňa 30.01.2014, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/6/2014-62 zo dňa 26. mája 2016 v spojitosti s Opravným uznesením č. k. 26S/6/2014-82 zo dňa 26. apríla 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalovaného) proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/6/2014-62 zo dňa 26. mája 2016 v spojitosti s opravným uznesením č. k. 26S/6/2014-82 zo dňa 26. apríla 2018 z a m i e t a.

Žalobcovi priznáva voči sťažovateľovi nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 26S/6/2014-62 zo dňa 26. mája 2016 podľa ust. § 250j ods. 2 písm. e/ zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného ako odvolacieho orgánu a súčasne aj rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia - Inšpektorát životného prostredia Žilina č. 1394406713/6261-29536/Žil zo dňa 04.11.2013 ako správneho orgánu prvého stupňa (ďalej len ako „prvostupňový správny orgán“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konania. Zároveň rozhodol o tom, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 767,90 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný ako odvolací správny orgán zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým mu bola podľa § 75 ods. 5 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách (ďalej len „vodný zákon“) za správny delikt podľa § 74 ods. 1 písm. i/ zákona o vodách uložená pokuta vo výške 600,- eur.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že v danom prípade vadu konania videl v nezákonnosti kontroly vykonanej zo strany prvostupňového správneho orgánu. Žalobca vo svojej žalobe namietal, že o predmetnej kontrole nebol upovedomený. Obsah administratívneho spisu predloženého žalovaným nenasvedčuje, že si prvostupňový správny orgán, ktorý kontrolu u žalobcu vykonal, v danom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 11 ods. 2 písm. a) zákona č. 10/1996 o kontrole v štátnej správe, ktorý mal byť pri vykonávaní kontroly orgánom štátneho vodoochranného dozoru primerane použitý. V rámci naplnenia tejto povinnosti mal prvostupňový orgán pred vykonaním kontroly žalobcovi vopred oznámiť predmet, účel a dobu trvania kontroly, ktorú mienil u žalobcu vykonať. Najneskôr tak mohol urobiť pri začatí kontroly, avšak iba za podmienky, ak by skoršie oznámenie kontroly mohlo viesť k zmareniu jej účelu, čo žalovaný netvrdil a z administratívneho spisu nevyplýva.

3. Krajský súd ďalej konštatoval, že skutočnosť o tom, že správny orgán si uvedenú oznamovaciu povinnosť splnil musí vyplývať z obsahu administratívneho spisu. Za štandardný postup súd v danom prípade považuje písomné oznámenie predmetu, účelu a doby trvania kontroly zo strany správneho orgánu kontrolovanému subjektu. V takom prípade je možné doručenie príslušného oznámenia verifikovať doručenkou. V danom prípade prvostupňový správny orgán takýto postup zjavne nezvolil. Až v protokole o výsledku kontroly vyhotovenom dňa 30.09.2013 je zmienka kontrolou povereného zamestnanca prvostupňového správneho orgánu o tom, že konateľ spoločnosti mal byť informovaný o účele kontroly ešte dňa 07.05.2013, a to telefonicky. Pravdivosť uvedeného záznamu v protokole sa však javí ako diskutabilná z dôvodu, že predmetný zamestnanec prvostupňového správneho orgánu (Ing. W.R.) bol vykonaním kontroly poverený poverením, vydaným riaditeľkou prvostupňového správneho orgánu až dňa 25.06.2013. Navyše, je potrebné zdôrazniť, že ani v prípade, ak by správny orgán prvého stupňa spôsobom tvrdným v protokole o výsledku kontroly telefonicky konateľa žalobcu informoval o účele kontroly, nebolo by to možné považovať za splnenie oznamovacej povinnosti v zmysle § 11 ods. 2 písm. a) zákona o kontrole v štátnej správe. Skutočnosť, že by bol žalobca pred vykonaním kontroly poučený nielen o účele, ale aj o predmete a dobe trvania zamýšľanej kontroly však v administratívnom spise nikde nie je tvrdená a ani z neho inak nevyplýva.

4. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam krajský súd dospel k záveru, že kontrola u žalobcu nebola vykonaná zákonným spôsobom a skutočnosti ňou zistené preto nemohli slúžiť ako podklad pre uloženie pokuty rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, keďže konanie správneho orgánu bolo postihnuté takou vadou, ktorá mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Keďže žalovaný správny orgán pri preskúmaní prvostupňového rozhodnutia v rámci odvolacieho konania na túto skutočnosť nereflektoval, je potrebné rozhodnutie žalovaného považovať za nezákonné.

5. Uvedené dôvody súd viedli tomu, aby napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa podľa § 250j ods. 2 písm. e) O. s. p. zrušil a vec vrátil žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalovaný kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S. s. p.“) z toho dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že krajský súd úvahami použitými v rozhodnutí o štandardnom postupe pri plnení oznamovacej povinnosti v zmysle § 11 ods. 2 písm. a/ zákona o kontrole v štátnej správe prekročil právomoci súdu, ktoré mu priznáva právny poriadok, a trahoval na seba zákonodarnú právomoc, ktorá však patrí iba Národnej rade SR. Má za to, že podľa predmetného zákona nie je upravená forma, ktorou má byť oznámenie vykonané. Zákon o kontrole v štátnej správe neukladá správne orgánu oznámiť výkon kontroly v písomnej forme a už vôbec neobsahuje ustanovenia, ktoré by sa týkali doručky. Takýto výklad krajského súdu považuje sťažovateľ za svojvoľný, prekračujúci hranice stanovené hmotným právom.

8. Podľa sťažovateľa oznámenie o vykonaní kontroly bolo vykonané dňa 07.05.2013 telefonicky, a to aj za účelom dohodnutia termínu kontroly. Túto skutočnosť preukazuje Protokol z kontroly č. 3889-12078/72/2013/Žil zo dňa 30.09.2013, podpísaný žalobcom. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že

telefonickému spôsobu upovedomenia o výkone kontroly nebráni nijaké ustanovenie zákona o výkone kontroly v štátnej správe, či iného právneho predpisu. Pokiaľ tak sťažovateľ konal, konal spôsobom, ktorý ustanovil zákon. Pokiaľ teda krajský súd založil odôvodnenie zrušujúceho rozsudku na úvahe o nedostatku písomnej formy za situácie, kedy zákon písomnú formu vôbec nevyžaduje, je takéto rozhodnutie nezákonné, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Sťažovateľ k pochybnosti o pravdivosti záznamu v Protokole z kontroly z dôvodu, že zamestnanec prvostupňového správneho orgánu bol výkonom kontroly poverený až 25.06.2013, t. j. až cca 1,5 mesiaca po tom, čo došlo k telefonickému oznámeniu o výkone kontroly uviedol, že táto skutočnosť je z pohľadu zákonnosti irelevantná. V zmysle § 9 ods. 3 zákona o kontrole v štátnej správe je pracovník kontroly (orgánu kontroly) oprávnený oznámiť výkon kontroly aj pred písomným poverením na výkon kontroly. Písomné poverenie oprávňuje pracovníka kontrolu skutočne vykonať, t. j. uskutočňovať úkony podľa § 11 ods. 1 zákona o kontrole v štátnej správe. Jedinou relevantnou skutočnosťou podľa sťažovateľa ostáva, či k vydaniu písomného poverenia došlo ešte pred začiatkom kontroly, čo v posudzovanom prípade bolo naplnené.

10. K splneniu všetkých uvedených povinností podľa názoru sťažovateľa došlo, t. j. pracovník správneho orgánu bol písomne poverený na výkon kontroly a pri plnení úloh sa preukázal preukazom orgánu, z poverenia ktorého vykonával vodoochranný dozor. Pokiaľ by termín kontroly nebol vopred oznámený a pracovník kontroly by sa nepreukázal preukazom orgánu tak, ako to vyžaduje § 68 ods. 2 zákona o vodách, len sotva možno predpokladať, že by žalobca umožnil pracovníkovi prvostupňového správneho orgánu vstup do svojej prevádzky a predložil by potrebné doklady pre výkon kontroly.

11. Sťažovateľ preto navrhol, aby kasačný súd po preskúmaní veci napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, alebo aby konanie zastavil. Sťažovateľ žiadal aj náhradu trov kasačného konania.

12. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalobca a uviedol, že ju považuje za nedôvodnú a napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, vyčerpávajúco odôvodnený, a teda zákonný. Podľa názoru žalobcu krajský súd správne poukázal na to, že žalovaný nepreukázal, a zo správneho spisu ani nevyplýva, že žalobcovi vopred oznámil predmet, účel a dobu trvania kontroly. Žalobca poukázal na rozpor vyplývajúci z obsahu správneho spisu, kde na poverení na vykonanie kontroly je uvedený dátum 25.06.2013, avšak v protokole o výsledku kontroly je uvedené, že poverenie na vykonanie kontroly je zo dňa 07.05.2013, čo zjavne nezodpovedá obsahu správneho spisu a spochybňuje obsah celého protokolu o výsledku kontroly. Vzhľadom k tomu je žalobca toho názoru, že kontrola nemôže byť zákonná a ani skutočnosťou zistené, preto nemohli slúžiť ako podklad pre uloženie pokuty. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

13. Krajský súd v Nitre opravným uznesením zo dňa 26.04.2018 postupom podľa § 143 SSP opravil zrejmu nesprávnosť v rozsudku zo dňa 26. mája 2016, spočívajúcu v označení žalovaného a orgánu verejnej správy prvého stupňa.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný [§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len "S. s. p.") po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 453 ods. 1 S. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti žalovaného nie je možné vyhovieť.

15. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok

ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1 a 2 S. s. p.).

16. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 S. s. p.).

17. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

18. Kasačný súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

20. Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo, postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (v tom čase účinného procesného predpisu), upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov, na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, ktorý odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Žilina, Odbor inšpekcie ochrany vôd č. 1394406713/6261-29536/Žil zo dňa 04.11.2013 ako prvostupňového správneho orgánu, ktorým tento uložil žalobcovi pokutu podľa § 75 ods. 5 vodného zákona za správny delikt podľa § 74 ods. 1 písm. i/ zákona o vodách vo výške 600,- eur.

21. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval vecnú a právnu opodstatnenosť sankčného postihu pre žalobcu rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, pretože žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti a ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by vyvrátili alebo spochybnili skutkový stav zistený vykonanou kontrolou OIOV Žilina.

22. Podľa § 68 ods. 4 vodného zákona, na výkon štátneho vodoochranného dozoru sa primerane vzťahuje osobitný predpis (§ 8 až 13 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení zákona č. 502/2001 Z. z.).

23. Podľa § 11 ods. 2 písm. a/ zákona č. 10/1996 o kontrole v štátnej správe pracovníci kontroly sú v súvislosti s výkonom kontroly povinní vopred oznámiť kontrolovanému subjektu predmet, účel a dobu trvania kontroly, preukázať sa poverením na vykonanie kontroly spolu s dokumentom preukazujúcim ich totožnosť, ak to osobitný predpis neustanovuje inak; ak by oznámenie pred začatím kontroly mohlo

viest' k zmareniu účelu kontroly, treba tak urobiť najneskôr pri začatí kontroly.

24. V danom prípade, medzi žalobcom a sťažovateľom zostáva spornou otázka, či kontrola u žalobcu bola zo strany prvostupňového správneho orgánu vykonaná v súlade so zákonom, konkrétne, či kontrolovaný subjekt bol v zmysle zákona o kontrole v štátnej správe vopred informovaný o predmete, účele a dobe trvania kontroly.

25. Z priloženého administratívneho spisu vyplýva, že na základe poverenia č. 3889-12078/72/2013/Žil vykonal zamestnanec Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorát životného prostredia Žilina, odbor inšpekcie ochrany vôd, v dňoch 27.06. a 30.09.2013, v súlade s § 62 a 68 vodného zákona a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, zákona č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov a v súlade s § 9 a § 10 zákona č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie kontrolu u žalobcu, v kontrolovanom období od 01.01.2012 do 30.09.2013. V protokole o výsledku kontroly zo dňa 30.09.2013 je uvedené, že Marián Tóth, konateľ žalobcu bol informovaný o účele kontroly dňa 07.05.2013.

26. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti namietal, že zákon o kontrole v štátnej správe v ust. § 11 ods. 2 písm. a/ neupravuje formu, ktorou má správny orgán informovať kontrolovaný subjekt o výkone kontroly, a teda je toho názoru, že aj telefonická, resp. ústna forma je v súlade so zákonom. Kasačný súd v tejto súvislosti ozrejmuje sťažovateľovi, že krajský súd odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezaložil na úvahe o nedostatku písomnej formy oznámenia v zmysle predmetného zákona, ako sa sťažovateľ domnieva. Súd poukázal na štandardný postup pri oznamovaní kontroly, avšak svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zo strany správneho orgánu neboli naplnené všetky zákonné podmienky na výkon kontroly, konkrétne, že kontrolovaný subjekt nebol vopred oboznámený s predmetom a dobou trvania kontroly, ktoré sú okrem účelu kontroly taxatívne vymenovanými náležitosťami oznámenia v zmysle § 11 ods. 2 písm. a/ zákona o kontrole v štátnej službe. Krajský súd v tejto súvislosti iba vyslovil pochybnosť o vierohodnosti telefonického oznámenia o výkone kontroly povereným zamestnancom prvostupňového správneho orgánu, ku ktorému došlo 1,5 mesiaca pred samotným poverením zamestnanca výkonom kontroly u žalobcu. Navyiac o tom, že bol takýto telefonát uskutočnený nie je v administratívnom spise žiadny záznam a zmienka o ňom je iba v protokole o výsledku kontroly zo dňa 30.09.2013.

27. Kontrola sa oficiálne v zmysle zákona o kontrole v štátnej správe začína na základe predchádzajúceho oznámenia o začatí kontroly, ktoré vždy obsahuje predmet a účel kontroly, ktoré by mali vysvetliť zmysel a rozsah kontroly. V predmete kontroly sa obvykle stanovia presné a cieľavedome vybrané konkrétne zákonné ustanovenia, ktorých dodržiavanie sa bude kontrolovať, pričom oznámenie o začatí kontroly by malo obsahovať tiež aj určenie termínu - dobu trvania a miesta výkonu kontroly. Tento termín by mal byť kontrolovanému oznámený dostatočne vopred, aby sa mohol pripraviť (zabezpečiť prítomnosť štatutárneho orgánu, dokumentov, sprístupniť miesta spracúvania údajov, počítače a pod.), ale môže nastať aj výnimočná situácia, keď oznámenie o začatí kontroly doručuje osobne a priamo kontrolný tím vedený inšpektorom pri pokuse o začatie kontroly. Takýto postup je možný výlučne v prípadoch, keď by predchádzajúce oznámenie o začatí kontroly mohlo zmariť kontrolu.

28. I keď zákon explicitne neurčuje formu oznámenia o začatí, predmete a účelu a dĺžke kontroly, je na orgáne verejnej správy, aby zvolil takú formu oznámenia, aby v prípade pochybností dokázal vierohodným spôsobom preukázať splnenie svojej oznamovacej povinnosti. V danom prípade kontrolný orgán preukazoval splnenie svojej zákonom uloženej povinnosti informáciou obsiahnutou v Protokole o výsledku kontroly zo dňa 30.09.2013, že konateľ žalobcu bol telefonicky informovaný o účele kontroly dňa 07.05.2013. Žalobca toto tvrdenie správneho orgánu poprel, takisto poprel skutočnosť, že správny orgán konal s povereným zamestnancom žalobcu. Uviedol, že nebol o kontrole informovaný a nebol s ním prerokovaný protokol o zisteniach vyplývajúcich z kontroly, t. j. nemal sa možnosť oboznámiť zo zisteniami, podať návrhy a vyjadrenia.

29. Žalovaný v danom prípade zákonnosť svojho postupu nepreukázal. Jeho zápis v Protokole o výsledku kontroly, že žalobca bol informovaný o účele kontroly telefonicky dňa 07.05.2013 neosvedčuje tvrdenú skutočnosť, pretože nie je doložený dôkazom, ktorý by vyplýval z obsahu spisu. V spise žalovaného sa nenachádza ani doklad preukazujúci, že by bol protokol o výsledku kontroly prerokovaný s oprávneným zamestnancom žalobcu. V. Z., ktorý bol prítomný pri prerokovaní predmetného protokolu mal splnomocnenie na zastupovanie pri kontrole na čerpacej stanici žalobcu na ul. Vysokoškolákov 52, nie na ul. Za plavárňou 52, ktorej sa kontrola týkala.

30. V predmetnom protokole je uvedená ďalšia rozporuplná skutočnosť a to, že zamestnanec prvostupňového správneho orgánu bol výkonom kontroly u žalobcu poverený dňa 07.05.2013, teda v deň údajného telefonického oznámenia účelu kontroly, avšak v spise sa nachádza Poverenie na výkon kontroly pracovníka Ing. W.R., ktorý kontrolu u žalobcu vykonával s dátumom 25.06.2013. Tento rozpor však sám o sebe nespôsobuje nezákonnosť kontroly vykonanej u žalobcu.

31. Nemožno sa stotožniť s námietkou žalovaného, že krajský súd prekročil svoju právomoc pri posudzovaní zákonnosti náležitostí spôsobu oznámenia výkonu kontroly, pretože predmetná povinnosť vyplýva správne orgánu priamo zo zákona o kontrole v štátnej správe a krajský súd bol povinný prihliadať na všetky vady, ktoré moli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia z úradnej povinnosti (v zmysle § 250i ods. 3 O. s. p.).

32. Kasačný súd v súvislosti so skúmaním zákonnosti postupu žalovaného poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7SŽ/139/01, podľa záverov ktorého: „Ak je zrejmé, že podkladom na vydanie rozhodnutia o uložení sankcie sú zistenia kontroly, ktorá bola vykonaná v rozpore so zákonom č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe, je to dôvodom, aby súd takéto rozhodnutie ako nezákonné zrušil.“

33. Kasačný súd na základe uvedených dôvodov dospel k názoru, že krajský súd v danej veci postupoval vecne správne a skutkovo aj právne vyhodnotil stav veci v súlade so zákonom. Krajský súd správne vyhodnotil, že kontrola u žalobcu nebola začatá zákonným spôsobom v zmysle § 11 ods. 2 písm. a/ zákona o kontrole v štátnej správe, pričom žalovaný ako odvolací správny orgán bol povinný v odvolacom konaní komplexne skúmať zákonnosť kontroly zo strany prvostupňového správneho orgánu. Pretože rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané na základe podkladov z kontroly vykonanej postupom, ktorý je v rozpore so zákonom, potom aj rozhodnutie žalovaného, ktorý ho potvrdil má tieto vady. Ak teda krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ, ako žalovaný správny orgán pri preskúmaní prvostupňového rozhodnutia v rámci odvolacieho konania na túto skutočnosť nereflektoval a rozhodnutie žalovaného je potrebné považovať za nezákonné, bolo potrebné jeho rozhodnutie, ktorým takéto rozhodnutia zrušil a vec vrátil sťažovateľovi na ďalšie konanie považovať za správne.

34. Skutočnosť, ktorými žalovaný v kasačnej sťažnosti spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré žalovaný namietal už v konaní pred správnym súdom a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

35. V súlade s citovanými ustanoveniami a vyššie uvedenými úvahami si najvyšší súd osvojil záver, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v súlade so zákonom, nebol dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol v zmysle ust. § 461 S. s. p.

36. O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 467 ods. 1 S. s. p. v spojení s § 167 ods. 1 S. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania. O konkrétnej výške tejto náhrady rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.